

YETVART DANZİKİYAN: Nalbandyan'ın gelişi, Demirtaş'ın alkışı

Posted on 16/09/2014

Mahçupyan konusunda artık gidilecek bir yer kalmadı. Eleştirilere cevap niteliğindeki son yazısı yeni bir şey söylemiyor ve düşüncelerine klasik bir 'solcu antipatisi'nin, oy verme dışında pek bir varlık göstermeyen durağan bir toplum özleminin yön verdiği görülüyor. Türk'üyle, Kürd'üyle, Ermeni'siyle AKP'ye muhalefet ediyorsan ve sol bir argüman kullanıyorsan, Mahçupyan kibrinden payını alıyorsun. İki mesele var fakat.

Birincisi şu: "Özellikle Hrant'ın öldürülmesinden sonra Ermeni cemaati mağduriyetin merkezine kondu ve pejoratif sol tarafından 'şefkatle' kucaklanarak rehin alınmak istendi. Ermenilerin yeni aydın nesli solculaşırken cemaatin temsil yeteneğini de elinden kaçırdı." Hrant Dink cinayeti davasında AKP'nin performansını biraz olsun bilen biri, bu cümlelerden irkilir. Mahçupyan'ın istediği, Ermenilerin de, o geniş gerdanlı bakanlar, emniyet müdürleri gibi "Yargının işini yapmasını bekleyelim, yanlış yapan varsa ortaya çıkar" demesiydi herhalde. Davayı ısrarla takip ettikleri ve iktidarı, yargıyı, medyayı adım atmaya zorladıkları; AKP'ye yakın bürokratlar ile Cemaat'in de bir şekilde içinde olduğu 'milli mutabakat'ı ifşa ettikleri için 'cemaati temsil yeteneği'ni ellerinden kaçırmışlar. Kendi adıma konuşayım; bu davayla ilgili kalem oynatır ve duruşma kapısında dikilirken, cemaati temsil yeteneği, aklımdan geçen son şeydi. Etrafımda da böyle bir şeye tanık olmadım. İnsanlar 'adalet'in sağlanması ve devletin bu 'Ermeni öldürme' rahatlığıyla artık yüzleşilmesi talebiyle oradaydılar. Kararın verildiği gün Beşiktaş'taki adliyeden Agos'a kadar yapılan yürüyüş ve insanların yüz ifadesindeki umutsuzluk, öfke bunu anlatmıyorsa, ne anlatır bilmem.

İkincisi ise şu: "Ermeni üyeleri de dahil, pejoratif solun aydınları ise Cumhurbaşkanı'nı

ayakta alkışlayan Demirtaş'ı, marjinal solun değerini biçen Bayık'ı, çözümle ilgili Çerçeve Yasa'yı bir sözleşme olarak gören Önder'i kınamaktalar." Mahçupyan toptancılığı ve basitliğinin alametifarikalarından biri de bu. Temelsiz bir laf at ortaya, herkesi bir torbaya sıkıştır. Şu cümlede bile, en azından etrafımdaki Ermeniler tarafından yapıldığına tanık olmadığım bir eylem var. Demirtaş'ın alkışını eleştirmek. Ve madem konu buraya geldi, iki çift laf edeyim.

Demirtaş'ın alkışını garipsemedim, yadırgamadım. Tek ve basit bir nedenle: Rakiptiler, yarıştılar ve Erdoğan kazandı. Demirtaş'ın rakibini alkışlamasında, mutlu olacak bir şey olmadığı gibi, yadırganacak bir şey de yok. Benim açımdan konu bu kadar. Fakat gerek eleştirenlerin, gerek Demirtaş'ın açıklamalarında bu alkışa fazla bir anlam yüklenmesini yadırgıyorum. Eleştirenler açısından: 30 yıllık, hayli çileli bir mücadeleden bahsediyoruz. Bunun sonucunda Demirtaş bir Kürt olarak, Cumhuriyet tarihinde ilk kez cumhurbaşkanlığı için yarıştı ve kaybetti. Bu alkış, bu 30 yıllık mücadelenin uğraklarından biri sadece. Bu yüzden Kürtlerin özgürlük mücadelesine sırt çevirmek herhalde biraz ayıp kaçır. Eleştiri cephesinde konunun bu raddeye varmayacağını tahmin ediyorum, ya da umuyorum diyelim.

Beri yandan, bu alkıştan AKP'ye oy veren tabanı etkileme, onlarla diyalog kurma gibi açılımlar çıkarmaya da gerek yok. Yine o cılız alkışa fazla paye biçiyoruz gibime geliyor. Buradan Kürt siyasi hareketinin oy potansiyeli, geleceği, AKP seçmenlerinden alabileceği oy üzerine büyük tezler çıkarma yanlısı değilim doğrusu.

Fakat bir yandan da, üzerine düşündüğümüzde, konunun başka boyutları da ortaya çıkıyor ve tam da bu konuştuğumuz meselelere ışık tutan bir hal alıyor. İlk günden beri üzerinde fazla durulmayan bir ayrıntı daha var mesela, ve bence bunu o alkışla birlikte de düşünebiliriz: Ermenistan Dışişleri Bakanı Nalbandyan'ın törene gelmesi ve iddialara göre, 24 Nisan'da 2015'te Ermenistan'da yapılacak olan, Soykırımın 100. Yılı Anma Töreni için Erdoğan'a bir davetiye bırakması. Şimdi; herhalde, Ermenistan için de kolay bir hamle değildi bu. Kalkıp buralara gelmek, törene katılmak... Ama yaptılar. Ve bunu yapmaları,

Ermenistan'ın tezlerinden, taleplerinden vazgeçiş anlamına gelmeyecek. Pozisyonlarını koruyacaklar, ancak mümkün olanı zorlamaya devam edecekler. Aynı Kürt siyasi hareketi gibi. Diyelim o ki, HDP adına konuşacak değilim elbette ama Demirtaş'ın alkışından, Kürt siyasi hareketinin tezlerinden, taleplerinden vazgeçeceği ya da AKP'ye, devlete muhalefet etmekten cayacağı anlamını çıkarmıyorum. Olup biten, uzun soluklu bir mücadelede, bir müktediri, 'otorite'sini azaltmaya çağırmak, devleti hakkaniyetli, adil bir mesafeye çekmek, gökyüzünden biraz aşağı 'indirmek'tir. Ve bunun için tek bir mücadele biçim yok. Öyle olsaydı, HDP legal alanda siyasi mücadeleye bu kadar önem vermez, her seferinde parlamentoda yer almaya çalışmaz, cumhurbaşkanlığı seçimine de girmezdi. Ve elbette, öyle olsaydı, siyasal Kürt hareketi parlamentoya girdi diye sokakta mücadele biter, herkes evine çekilirdi. Ama öyle olmadı. Kürt hareketi yine hakkını sokakta da aradı, herhangi bir protesto gösterisinde ilk biber gazını, ilk tazyikli suyu milletvekilleri yedi.

Özetle, denklem çok basit. Mücadele uzun soluklu ve çok boyutlu bir şeydir. Bir düşüncenin, bir hak arama mücadelesinin uzun uğrakları, imkânları ve farklı cepheleri olur. Hiçbir mücadele ilanihaye "ağamsın, paşamsın" demekle kazanılmıyor. Söylemeye bile gerek yok; HDP de bu noktaya sürekli cumhurbaşkanı alkışlayarak gelmedi. Son olarak şunu hatırlayabiliriz: Müzakere süreci başlamadan önce KCK tutuklamalarının tüm hızıyla sürdüğü günlerde AKP yanlısı basın ve AKP ideologları "İktidar, Kürt siyasetinin önünü açıyor" derken, bu operasyonların çözüme hizmet etmediğini söyleyen, yanlısı hatırlamıyorsam, solculardı.

Kaynak: [AGOS](#)